

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

2 października 2020 roku

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: sędzia Jarosław Staszekiewicz

Protokolant: Karolina Pałka

przy udziale oskarżycielki posiłkowej A. S. (1)

po rozpoznaniu na rozprawie 3 i 29 IX 2020 roku sprawy

T. S.,

syna S. i L. z d. P.,

urodzonego (...) w K.,

oskarżonego o to, że:

w okresie pomiędzy 16 marca 2015 roku a 17 czerwca 2015 roku w nieustalonym miejscu, działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, przywłaszczył mienie w postaci pieniędzy w kwocie 150.350 złotych w ten sposób, że posiadając pełnomocnictwo udzielone mu przez A. S. (1) do rachunku bankowego o nr (...) prowadzonego w S. Bank (...) (dawniej (...) S.A.) na rzecz A. S. (1), poprzez usługi bankowości elektronicznych, bez wiedzy i zgody posiadacza rachunku, tj. A. S., przelał z w/w rachunku bankowego należące wyłącznie do A. S. środki w postaci pieniędzy w kwocie 150.350 złotych na swoje rachunki bankowe, czym spowodował straty w kwocie łącznej 150.350 złotych na szkodę A. S. (1),

tj. o czyn z art. 284 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k.

I. oskarżonego T. S. uznaje za winnego tego, że w okresie od 23 II do 17 VI 2015 roku, w nieustalonym miejscu, działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, przywłaszczył sobie pieniądze należące do A. S. (1) w łącznej kwocie 136.350 złotych w ten sposób, że z rachunku bankowego, na którym znajdowały się te środki, na który 3 IV 2015 roku wpłacił swoje 30.000 złotych:

- 23 II 2015 roku przelał na inny rachunek 5.000 złotych w wykonaniu swojego zobowiązania,
- 16 III 2015 roku przelał na swój rachunek 250 złotych,
- 17 III 2015 roku przelał na inny rachunek 3.000 złotych w wykonaniu swojego zobowiązania,
- 7 IV 2015 roku przelał na inny rachunek 2.000 złotych w wykonaniu swojego zobowiązania,
- 20 IV 2015 roku przelał na inny rachunek 1.200 złotych w wykonaniu swojego zobowiązania,
- 27 IV 2015 roku przelał na swój rachunek 1.000 złotych,
- 27 IV 2015 roku przelał na inny rachunek 3.000 złotych w wykonaniu swojego zobowiązania,
- 16 V 2015 roku przelał na inny rachunek 3.000 złotych w wykonaniu swojego zobowiązania,

- 29 V 2015 roku przełał na swój rachunek 900 złotych,

- 17 VI 2015 roku przełał na swój rachunek 147.000 złotych,

to jest występku z art. 284 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. i za to, na podstawie art. 284 § 1 k.k., wymierza mu karę roku pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. oraz art. 70 § 1 k.k., wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres próby wynoszący 3 (trzy) lata;

III. na podstawie art. 72 § 1 pkt 4 k.k., zobowiązuje oskarżonego w okresie próby do wykonywania stałej pracy zarobkowej;

IV. na podstawie art. 46 § 1 k.k., orzeka wobec oskarżonego obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz A. S. (1) 136.350 (stu trzydziestu sześciu tysięcy trzystu pięćdziesięciu) złotych;

V. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w wysokości 250 złotych, w tym wymierza mu 180 złotych opłaty, jak również zasądza od oskarżonego na rzecz A. S. (1) 1.008 złotych.

UZASADNIENIE			
Formularz UK 1	Sygnatura akt	II K 1825/19	
1. <u>USTALENIE</u> <u>FAKTÓW</u>			
1.1. <i>Fakty uznane za udowodnione</i>			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.1.1.	T. S.	w okresie od 23 II do 17 VI 2015 roku, w nieustalonym miejscu, działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, przywłaszczył sobie pieniądze należące do A. S. (1) w łącznej kwocie 136.350 złotych w ten sposób, że z rachunku	

bankowego, na którym znajdowały się te środki, a na który 3 IV 2015 roku wpłacił swoje 30.000 złotych:

- 23 II 2015 roku przelał na inny rachunek 5.000 złotych w wykonaniu własnego zobowiązania,

- 16 III 2015 roku przelał na swój rachunek 250 złotych,

- 17 III 2015 roku przelał na inny rachunek 3.000 złotych w wykonaniu własnego zobowiązania,

- 7 IV 2015 roku przelał na inny rachunek 2.000 złotych w wykonaniu własnego zobowiązania,

- 20 IV 2015 roku przelał na inny rachunek 1.200 złotych w wykonaniu własnego zobowiązania,

- 27 IV 2015 roku przelał na swój rachunek 1.000 złotych,

- 27 IV 2015 roku przelał na inny rachunek 3.000 złotych w wykonaniu własnego zobowiązania,

- 16 V 2015 roku przelał na inny rachunek 3.000 złotych w wykonaniu własnego zobowiązania,

- 29 V 2015 roku przelał na swój rachunek 900 złotych,

- 17 VI 2015 roku przelał na swój rachunek 147.000 złotych.

Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
założenie przez pokrzywdzoną 4 VIII 2008 roku rachunku bankowego numer (...) w Banku (...) S.A. we W., upoważnienie oskarżonego do korzystania z tego konta i złożonych na nim środków 14 IV 2010 roku, wpłacenie na ten rachunek przez pokrzywdzoną 7 I 2015 roku 139.502,60 złotych stanowiących jej majątek odrębny.	kopia historii rachunku	10-33	
kopia umowy	34		
kopia umowy	42		
zeznania A. S. (1)	43-44, 70, 139-140 i 265-266		
kopia dyspozycji wpłaty	93		
historia rachunku	110		
kopia dowodu wpłaty	149		
wypłacanie przez oskarżonego od 23 II do 17 VI 2015 roku ze wspomnianego konta pieniędzy w łącznej kwocie 166.350 złotych oraz wpłacenie przez niego na ten rachunek 3 IV 2015 roku 30.000 złotych ze swojego majątku odrębnego.	kopia historii rachunku	10-33	

zeznania A. S. (1)	43-44, 70, 139-140 i 265-266		
kopia dyspozycji wpłaty	77		
przeznaczenie przez oskarżonego wypłacanych pieniędzy na pokrywanie jego osobistych zobowiązań lub na własne potrzeby.	kopia umowy	4-6	
wyjaśnienia T. S.	264-265		
dotychczasowa niekaralność oskarżonego	dane o karalności	246	
2. <u>OCena DOWOdów</u>			
2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1.1.1	zeznania A. S. (1)	zeznania pokrzywdzonej były dokładne, konsekwentne, żona oskarżonego potrafiła przedstawić dokumenty na potwierdzenie swoich słów. To ona, po ujawnieniu, że straciła pieniądze, składane na rachunku, zawiadomiła o zdarzeniu. Potrafiła wytłumaczyć, z jakiego powodu zawiadomienie to zostało sporządzone tak długo po zdarzeniu. Wydaje się to wyjaśnienie satysfakcjonujące - A. S. (1) stale obraca posiadanym kapitałem,	

nabywa nieruchomości. Kwota, którą odkładała na kluczowym dla postępowania koncie miała być przeznaczona na nabycie z oskarżonym udziałów w nieruchomości. Na rachunek trafiły później inne wpłaty, co mogło na jakiś czas zmylić pokrzywdzoną, co do prawidłowości stanu znajdujących się tam środków. Z przedstawionej umowy o lokatę (k. 41) wynika, że założyła ją wyłącznie pokrzywdzona. Potwierdza to jej zeznania, że środki na nią pochodziły z jej odrębnego majątku. W innych przypadkach lokat (k. 180-185) umowę zawierała razem z mężem.

Wiarygodne są też twierdzenia A. S. (1), co do pochodzenia środków, które trafiły w 2014 roku na lokatę, a w styczniu następnego roku na rachunek bankowy. Przedstawiła dokumentację swoich czynności związanych z nabywaniem i sprzedawaniem lokali mieszkalnych.

Z przedstawionych przez pokrzywdzoną dokumentów wynika też, że w chwili zawierania umowy o rozdzielność majątkową w grudniu 2008 roku nie dysponowali z mężem znaczącym majątkiem. Świadczy o tym wyciąg z

jej ówczesnego rachunku bankowego (k. 260).

Nie wzbudził wątpliwości, co do wiarygodności pokrzywdzonej fakt, iż do czynności na rachunku bankowym uprawniony był też oskarżony. Wytłumaczyła, że początkowo konto służyło zebraniu środków na wspólny z mężem zakup mieszkania. Dlatego również on miał do niego dostęp. Później (co potwierdza historia ruchu na rachunku) był on niewykorzystywany. W takich okolicznościach zrozumiałe jest, że pokrzywdzona mogła nie pamiętać, że 5 lat wcześniej upoważniła do tego rachunku T. S..

Dano wiarę A. S. (1) co do tego, że w dniu zakładania lokaty spotkała w banku męża, choć nie planowali tam wspólnych działań. Dokumenty wskazują, że tego samego dnia T. S. cofnął żonie upoważnienie do korzystania z jednego z rachunków oraz zlikwidował własną lokatę, natomiast pokrzywdzona założyła inną lokatę. O równoczesności ich działań przekonuje czas czynności (likwidacja lokaty przez oskarżonego o 13:59 - k. 274, wpłata przez pokrzywdzoną o 14:13 na jej lokatę po podpisaniu odpowiedniej umowy - k. 149). Nie jest to dowodem, że środki oskarżonego trafiły na lokatę zakładaną

		przez A. S. (1) - w takim wypadku nieuzasadniony byłby brak podpisu jej męża pod umową o tę usługę bankową.
wyjaśnienia T. S.	w odniesieniu do tego, co uczynił ze środkami pobranymi z rachunku, o którym mowa w zarzucie, wyjaśnienia oskarżonego są zgodne z pozostałymi dowodami, zwłaszcza z twierdzeniami pokrzywdzonej. T. S. nie miał w tym zakresie powodów do niezgodnego z prawdą przedstawiania tej okoliczności w sposób dla siebie oczywiście niekorzystny. Dlatego dano mu w tej części wiarę.	
kopia umowy	dokumenty przedstawione jako dowody w sprawie nie budziły wątpliwości, co do rzetelności. Zostały sporządzone przez uprawnione podmioty, w przewidzianej prawem formie. Strony skutecznie nie zakwestionowały ich wiarygodności.	
kopia historii rachunku		
kopia dyspozycji wpłaty		
dane o karalności		
historia rachunku		
2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów		

(dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
1.1.1	wyjaśnienia T. S.	<p>w odniesieniu do udziału w zakładaniu lokaty w 2014 roku, jak również do pochodzenia środków, które tam trafiły, twierdzenia oskarżonego są sprzeczne z zeznaniami A. S. (1). Jak już wcześniej wspomniano, zeznania pokrzywdzonej oceniono jako wiarygodne. Odmiennie odniesiono się do obecnie omawianej części twierdzeń jej męża. T. S. nie potrafił konsekwentnie podać źródła swoich rzekomych wpłat, wahał się co do tego, jak rozporządził uzyskanymi pieniędzmi. Dużą część z oszczędności miał wcześniej przechowywać w gotówce, po czym nagle złożyć na zakładanej przez żonę lokacie. Posunął się do przyznania, że część z pobranych później pieniędzy stanowiła przedmiot współwłasności, a została wydana na jego prywatne cele. Byłoby to niezwykle, gdyby strony dysponowały tak wysoką sumą wspólną po tym, jak ponad 6 lat wcześniej znieśli ustawową wspólność majątkową, a następnie mieszkali i gospodarowali</p>	

		<p>oddzielnie, w większości w dwóch różnych krajach, podejmując razem tylko konkretne przedsięwzięcia finansowe.</p> <p>Wątpliwości, co do wiarygodności oskarżonego musi również budzić jego postawa podczas postępowania. Skonfrontowany z zarzutem i zbieranymi dowodami, decydował się na odmowę składania wyjaśnień. Przed sądem zmienił zdanie i próbował aktywnie przekonywać o swojej niewinności. W ocenie sądu, gdyby był od początku przekonany, że nie uczynił niczego bezprawnego, od razu mógł wskazywać korzystne dla siebie fakty, Jego postawa robi raczej wrażenie wyrachowanej, gdzie opis wypadków ma być dostosowany do informacji płynących ze zbieranych przez organy ścigania dowodów.</p> <p>Z tych powodów wyjaśnienia oskarżonego w omawianym zakresie oceniono jako niezgodne z prawdą.</p>	
<p>3. <u>PODSTAWA PRAWNA WYROKU</u></p>			
<p>#</p>	<p>3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem</p>	<p>punkt I</p>	<p>T. S.</p>

Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej	
<p>Sąd ustalił, że oskarżony dziesięć razy w okresie pomiędzy 23 II a 17 VI 2015 roku wypłacił z rachunku bankowego pieniądze w łącznej kwocie 166.350 złotych. Ustalono też, że większość tych pieniędzy - 136.350 złotych - stanowiła wyłączną własność pokrzywdzonej.</p> <p>Z dokumentów zlikwidowania lokaty, którą A. S. (1) założyła samodzielnie (k. 41) wynika, że to z niej środki trafiły na rachunek bankowy. Pochodziły zatem z operacji prowadzonych przez pokrzywdzoną oraz z otrzymywanych przez nią świadczeń. Po zawarciu przez strony umowy o rozdzielenie majątkowej (od 4 XII 2008 roku - k. 34) A. S. (1) uzyskiwane dochody mogła uznawać za wyłączną własność.</p> <p>Skoro do grudnia 2008 roku małżonkowie nie zgromadzili istotnego majątku, to wspomniane środki, złożone najpierw na lokacie, a od 7 I 2015 roku na rachunku, były jej majątkiem odrębnym. Oskarżony nie miał więc prawa nimi dysponować. Miał jedynie uprawnienie do rozporządzania wpłaconymi na to samo</p>	

konto 30.000 złotych, stanowiącym jego odrębną własność. Pozostała część z wypłaconych pieniędzy - 136.350 złotych - nie należała do niego, nie miał do tego majątku żadnych praw. Nie nadawało im go upoważnienie do korzystania z rachunku. Skoro od dłuższego czasu małżonkowie nie mieli wspólnego majątku, to wspomniana suma była dla niego mieniem cudzym. Przejęcie go dla siebie i wydanie na własne potrzeby stanowiło jego przywłaszczenie. Oskarżony większość ze wspomnianej kwoty wydał na zakup dla siebie udziału w nieruchomości. Z innych wypłat uzyskał środki w większości przeznaczone na zapłatę jego osobistych zobowiązań - alimentów i należności za pobyt na wakacjach. Powinien był je regulować ze swojego majątku odrębnego. Przeznaczenie na to mienia cudzego również stanowiło jego przywłaszczenie. Dlatego zmieniono opis czynu uwzględniając, że część pobranych kwot pochodziła z 30.000 złotych należących do oskarżonego, ale biorąc też pod uwagę, że przelewy wykonane ze środków z rachunku stanowiły ich przywłaszczenie. Łączna wysokość przywłaszczonej sumy to w takiej sytuacji 136.350 złotych. Działalność sprawcy polegała na kolejnych

<p>operacjach, dokonywanych w niewielkich odstępach czasowych. Trzeba przyjąć, że oskarżony realizował w ten sposób jeden zamiar - korzystania z tego, że ma dostęp do rachunku z pieniędzmi żony. Dlatego wspomniane zachowania uznano za elementy jednego czynu, zakwalifikowanego z art. 284 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k.</p>			
<p>4. <u>KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie</u></p>			
<p>Oskarżony</p>	<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>
<p>T. S.</p>	<p>punkt I</p>		<p>Okoliczności obciążające:</p> <ul style="list-style-type: none"> - bardzo duża kwota spowodowanej szkody, - dokonanie przestępstwa przy wykorzystaniu zaufania, którym sprawcę obdarzyła żona, umożliwiając mu dostęp do rachunku, na którym składała swoje oszczędności, - wielokrotność sprzecznych z prawem zachowań oskarżonego - dziesięć razy wchodził w posiadanie i wydatkował cudze środki.

			<p>Z podanych powodów, zwłaszcza biorąc pod uwagę wysokość spowodowanej szkody i powtarzalność bezprawnych zachowań oskarżonego uznano, że konieczne jest wymierzenie mu kary surowej rodzajowo. Orzeczenie kary łagodniejszego rodzaju byłoby rażąco niewspółmierne do wagi występku. Również kara pozbawienia wolności musiała przyjąć wysokość daleką od dolnej granicy ustawowego zagrożenia. Dlatego za właściwe uznano wymierzenie T. S. kary roku pozbawienia wolności.</p>
T. S.	punkt II		<p>oskarżony nie był dotąd karany za przestępstwa. Trzeba przyjąć, że jego czyn spowodowany był tym, że w pewnym momencie spostrzegł, że ma swobodny dostęp do niechronionych środków żony. Wykorzystał tę okazję do nielegalnego wzbogacenia się. W razie zastosowania odpowiednich środków możliwe jest powstrzymanie go od popełniania kolejnych czynów zabronionych, nawet przy pozostawieniu na wolności. Dlatego uznano, że daje on rękojmię przestrzegania prawa również w sytuacji, gdy kara pozbawienia wolności nie będzie wykonywana. Z tych</p>

			<p>powodów warunkowo zawieszono jej wykonanie. Długość okresu próby określono na maksymalny czas - 3 lata. Dopiero po upływie tego okresu będzie można stwierdzić, czy przyjmowana aktualnie pozytywna prognoza jest trafna. Oskarżony dopuścił się bowiem czynu o znacznej społecznej szkodliwości, gdzie naruszenie prawa trwało przez jakiś czas, co dowodzi, że może mieć on skłonność do tego rodzaju zachowań, zwłaszcza w razie pojawienia się sposobności. Konieczne jest zatem kontrolowanie jego zachowania przez możliwie długi czas.</p>
T. S.	punkt III		<p>aby wzmocnić wychowawcze oddziaływanie orzeczenia oraz, by zabezpieczyć możliwość zdobywania przez sprawcę środków na własne utrzymanie i regulowanie zobowiązań, nałożono na niego w okresie próby obowiązek wykonywania stałej pracy zarobkowej.</p>
T. S.	punkt IV		<p>w imieniu pokrzywdzonej złożono wniosek o orzeczenie obowiązku naprawienia szkody. Dotąd nie została ona wyrównana. Dlatego, na podstawie art. 46 § 1 k.k., orzeczono taki obowiązek polegający na zapłacie przez T. S. na rzecz byłej żony 136.350 złotych. Nie uwzględniono</p>

		dalej idącego wniosku o zobowiązanie oskarżonego do zwrotu dla pokrzywdzonej również dalszej kwoty, stanowiącej jej wydatki związane z zaciągnięciem kredytu. Jak sama podawała, sięgnęła po to finansowanie, by móc zakończyć remont mieszkania. Zamierzała wydatkować na to środki, które przywłaszczył oskarżony. Trudno uznać to za koszty bezpośrednio wynikające z czynu oskarżonego, aby je ponieść konieczna była niezależna od tego decyzja pokrzywdzonej, która nie musiała zostać podjęta. Wspomniana suma nie jest zatem szkodą wyrządzoną przestępstwem T. S.. Nie było podstaw do nałożenia obowiązku jej zwrotu na podstawie art. 46 § 1 k.k.
7. <u>Koszty procesu</u>		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
punkt V	na podstawie art. 627 k.p.k., zasądzono od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w wysokości 250 złotych, w tym wymierzono mu 180 złotych opłaty, obliczonej na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy z 23 VI 1973 roku o opłatach w sprawach karnych.	

Na tej samej podstawie zasądzono od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonej poniesione przez nią wydatki związane z działaniami jej pełnomocnika przed sądem. Z przebiegu rozprawy nie wynika, by pełnomocnik w zauważalnym stopniu przyczynił się do zakończenia rozprawy, czynienia istotnych ustaleń - wynikały one ze starań oskarżyciela publicznego, a głównie z wysiłków samej pokrzywdzonej. Rozprawa przeprowadzona została na dwóch terminach, nienadmiernie długich. Sprawa w czasie rozpoznawania przez sąd nie cechowała się szczególną zawilocią, nie wymagała skomplikowanego postępowania. Dlatego wysokość opłaty za czynności pełnomocnika pokrzywdzonej ustalono na minimalną kwotę wynikającą z rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 X 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie. Jest to, zgodnie z § 11 ust. 2 pkt 3 i § 17 pkt 1 tego aktu, 1.008 złotych.

5. ***Podpis***